

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่อาศัยอยู่ในหอพักและนอกหอพักมหาวิทยาลัย และศึกษาปฏิสัมพันธ์ ระหว่าง เพศ คณะ ภูมิภาค เน่า ปีการศึกษา และอาชีพบิดา (มารดา) กับที่พักอาศัยของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยคือผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ นิสิตที่อาศัยอยู่ในหอพักของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 295 คน และนิสิตที่อาศัยอยู่นอกหอพักของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 295 คน

การ เก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบบันทึกข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดประกอบด้วยสถานภาพส่วนตัว ของนิสิต คณะ แผนก เฉลี่ยสะสม ในแต่ละชั้นปี และคะแนนการสอบคัดเลือก เข้ามหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติบรรยายคือ ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้ สถิติอนุมาน คือ การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม แบบสองทาง โดยมีคะแนน เฉลี่ยสะสม ในแต่ละชั้นปี เป็นตัวแปรตาม คะแนนการสอบคัดเลือกเข้า มหาวิทยาลัย เป็นตัวแปรร่วม ตัวแปรอิสระที่วิเคราะห์สองทางคือที่พักอาศัยและเพศ ที่พักอาศัยและคณะ ที่พักอาศัยและภูมิภาค เน่า ที่พักอาศัยและปีการศึกษา และที่พักอาศัยและอาชีพบิดา (มารดา) ระดับนัยสำคัญของการทดสอบคือ .05 ในกรณีที่ผลการทดสอบภายหลังแรกมีนัยสำคัญทางสถิติ ใช้เทคนิคการ เปรียบเทียบรายคู่ของ เซฟเฟในการทดสอบภายหลัง

ข้อค้นพบ

1. เมื่อพิจารณาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่อาศัยอยู่ในหอพักและนอกหอพักมหาวิทยาลัย พบว่า

1.1 โดยส่วนรวมนิสิตที่อาศัยอยู่ในหอพักและนอกหอพักของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคะแนน เฉลี่ยสะสม ในแต่ละชั้นปีไม่แตกต่างกัน

1.2 เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปรที่ศึกษา พบว่า

1.2.1 นิสิตหญิงมีคะแนน เฉลี่ยสะสม ในแต่ละชั้นปีสูงกว่านิสิตชาย

1.2.2 นิคิดต่างคณะกันมีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 1 และ 2 แยกต่างกัน แต่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 3 ไม่แตกต่างกัน

เมื่อ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 1 และ 2 เป็นรายคู่โดยวิธีของ เซฟ เฟ แล้วพบว่า นิคิดคณะแพทยศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 1 สูงกว่า นิคิดคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ส่วนคณะอื่น ๆ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน และนิคิดคณะแพทยศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 2 สูงกว่านิคิดคณะวิศวกรรมศาสตร์ นิคิดคณะเภสัชศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 2 สูงกว่านิคิด คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะวิทยาศาสตร์

1.2.3 นิคิดที่เข้าศึกษาในปีการศึกษาต่างกัน ภูมิลำเนาต่างกัน และบิดา (มารดา) มีอาชีพต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยสะสมในแต่ละชั้นปีไม่แตกต่างกัน

2. เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างที่พักอาศัยและตัวแปรต่าง ๆ คือผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนิคิด พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างที่พักอาศัยและตัวแปรต่าง ๆ อันได้แก่ เพศ คณะ ปีการศึกษา ภูมิลำเนา และอาชีพบิดา (มารดา) ต่อคะแนนเฉลี่ยสะสมในแต่ละชั้นปี

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยการ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนิคิดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่อาศัยอยู่ในหอพักและนอกหอพักมหาวิทยาลัย พบว่า

1.1 โดยส่วนรวมแล้วนิคิดที่อาศัยอยู่ในหอพักและนอกหอพักของจุฬาลงกรณ์-มหาวิทยาลัย มีคะแนนเฉลี่ยสะสมในแต่ละชั้นปีไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ได้ควบคุมกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ให้มีคุณลักษณะคล้ายกันมากที่สุดในด้าน เพศ คณะ ปีการศึกษา และภูมิลำเนา และควบคุมความ สามารถพื้นฐานที่ต่างกันด้วยวิธีทางสถิติ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ให้คะแนน ความสามารถพื้นฐานของนิคิดซึ่งแทนด้วยคะแนนการสอบคัดเลือก เข้ามหาวิทยาลัย เป็นตัวแปรร่วม

ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ 1 ที่ว่านิคิดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่อาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่านิคิดที่อาศัยอยู่นอกหอพักมหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับ วุฒิพล สฤลเกียรติ (2524 : 99) ที่พบว่า นิคิดที่อาศัยอยู่ในหอพักและนอกหอพัก มหาวิทยาลัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนไม่แตกต่างกัน แต่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ พิทักษ์ พูลรัตน์ (2522 : 80) ศิริอร ชันธหัตต์ (2527 : 70) โจนส์และคณะ (Jones, McMichael and McPherson 1973 : 207-210) และฮันเตอร์ (Hunter 1977 : 4604-A) ที่พบว่า นิคิด

ที่อาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่านิสิตที่อาศัยนอกหอพักมหาวิทยาลัย ทั้ง ๆ ที่การอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยของนิสิตช่วยประหยัด เวลาในการ เดินทาง ทำให้ไม่เหนื่อยล่า และมี เวลาในการศึกษาค้นคว้ามากขึ้น ประกอบกับการอยู่ในบรรยากาศและสภาพแวดล้อมทางวิชาการ เพราะอยู่ใกล้สถานที่เรียนและห้องสมุดของมหาวิทยาลัย และอยู่ใกล้ชิดอาจารย์และเพื่อนร่วม มหาวิทยาลัยตลอดเวลา จึงสามารถปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความรู้ ความ เข้าใจ และความคิด เห็น ซึ่งกันและกันได้ ซึ่งจะเป็นสิ่งกระตุ้นทางวิชาการ ทำให้นิสิตที่อยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยได้ เปรียบนิสิต ที่อยู่นอกหอพักมหาวิทยาลัยในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน แต่ก็พบว่านิสิตที่อาศัยอยู่ในหอพักและ นอกหอพักของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจ เนื่องจาก วัตถุประสงค์ของหอพักนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมิได้มุ่ง เน้นคุณลักษณะของนิสิตด้านวิชาการ ซึ่งได้แก่ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน แต่ เน้นคุณลักษณะของนิสิตด้านอื่น ๆ ที่มีใช้วิชาการ และเน้นการ บริการด้านสวัสดิการแก่นิสิต ดังนี้ (กองกิจการนิสิต 2529 : 1)

- (1) เพื่อให้นิสิตได้อยู่ร่วมกันในที่พักที่มีบรรยากาศเอื้อต่อการศึกษา
- (2) เพื่อฝึกฝนให้นิสิตรู้จักการอยู่ร่วมกัน เคารพในสิทธิซึ่งกันและกัน มีน้ำใจ มีความสามัคคี มีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อส่วนรวม และสามารถดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัย ได้อย่างถูกต้อง
- (3) เพื่อเปิดโอกาสให้นิสิตต่างคณะซึ่งมีพื้นความรู้และความสนใจแตกต่างกัน ได้แลกเปลี่ยนความรู้ ความ เข้าใจ และความคิด เห็นซึ่งกันและกัน
- (4) เพื่อช่วย เหลือนิสิตที่มีที่พักไม่สะดวกต่อการศึกษา
- (5) เพื่อช่วย เหลือนิสิตที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด และไม่มีที่พักอาศัยใน

กรุงเทพมหานคร

อีกทั้งระบบราชการก็เป็น เหตุหนึ่งที่ทำให้นิสิต ใช้บริการห้องสมุดของมหาวิทยาลัยได้ ไม่เต็มที่ เนื่องจากห้องสมุดมักปิดตาม เวลาราชการ และถึงแม้สถาบันวิทยบริการจะเปิดบริการถึง 19.00 น. แต่ช่วงเวลา 17.00 น. ถึง 19.00 น. ก็ เป็นเวลาที่นิสิตเห็นค เห็น้อยจากการ เรียน มาแล้ว และต้องการการพักผ่อนมากกว่าจะใช้ช่วง เวลาดังกล่าวในการศึกษาค้นคว้า ประกอบกับ อาจารย์ประจำหอพักก็มีจำนวนน้อยไม่เพียงพอที่จะดูแลให้ค่าปรึกษาหารือกับนิสิตได้ทั่วถึง ส่วนอาจารย์ ที่พักในจุฬานีเวศน์ ซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับหอพักก็ไม่ได้มีหน้าที่ เกี่ยวข้องกับนิสิต ในหอพัก ดังนั้น การที่นิสิตหอพักได้อยู่ใกล้ชิดแหล่งวิทยาการต่าง ๆ เช่น อาจารย์ และห้องสมุดของมหาวิทยาลัย จึงไม่ได้มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนดีกว่านิสิตที่อยู่นอกหอพัก

นอกจากนี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีโครงการพิเศษ เช่น "โครงการจุฬา-ชนบท" ที่รับนิสิต เข้าพักอาศัยในหอพักมหาวิทยาลัย นิสิตเหล่านี้มิได้ผ่านการสอบคัดเลือก เข้ามหาวิทยาลัย แต่ เป็นนิสิตในโครงการรับนักเรียนยากจนจากชนบท เข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยได้รับทุนอุดหนุนจนจบการศึกษา และมีหน่วยจุฬา-ชนบท ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้รับผิดชอบในการคัดเลือก ซึ่งถึงแม้ นิสิตกลุ่มนี้จะมีได้อยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา แต่จุดอ่อนด้านภูมิหลัง ก็อาจมีผลกระทบต่อบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในหอพักได้ ซึ่งจากการศึกษาของ กริช สิบสนธ์ (2527 : 67) พบว่า นิสิต เหล่านี้ประสบปัญหาในการปรับตัวให้ เข้ากับสภาพแวดล้อม ทั้งด้านการศึกษา การใช้ชีวิต การอยู่ร่วมกับผู้อื่น และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งแตกต่างไปจาก ประสบการณ์เดิม ประกอบกับหอพักยังไม่มีรูปแบบและกิจกรรมที่เสริมสร้างบรรยากาศด้านวิชาการ ให้นิสิตอย่างเหมาะสม ดังที่ พรจันท์ ล่องสกุล (2529 : 125-128) ศึกษา พบว่าด้านการ จัดบริการและสวัสดิการของหอพักจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีปัญหาเกี่ยวกับปริมาณหนังสือด้านวิชาการ ในห้องสมุดของหอพัก ขนาดและที่ตั้งของห้องสมุด ด้านกิจกรรมพบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับความร่วมมือจัด กิจกรรมวิชาการของอาจารย์และนิสิต ปัญหาความเหมาะสมของกิจกรรมวิชาการที่จัดขึ้น ปัญหาการ เชิญวิทยากรมาให้ความรู้ด้านต่าง ๆ แก่นิสิตในหอพัก ตลอดจนปัญหาความสนใจของนิสิตต่อกิจกรรม วิชาการที่จัดขึ้นในหอพัก และยังพบปัญหาเกี่ยวกับโอกาสในการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น ระหว่างนิสิตในหอพักต่างชั้นปีและต่างคณะ นิสิตขาดความ เกรงใจ และมักส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน ในหอพัก เช่นเดียวกับ มังกร ชัยพันธ์ (2518) ที่พบว่า การอยู่หอพักของนิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ประสบปัญหาเกี่ยวกับความสงบในหอพัก ทั้งจากเสียงรบกวนและการอยู่อาศัยในห้อง รวมกันหลายคน และ วิภา พงษ์พิจิตร(2529 : 87) พบว่า นิสิตหอพักของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยส่วนรวมรับรู้อย่างสอดคล้องกันว่าคน เองมีวินัยในคน เองอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งถึงแม้ว่าการ อยู่หอพักมหาวิทยาลัยของนิสิตจะประหยัดเวลา ในการ เดินทาง และมีเวลามากขึ้นในการศึกษา ค้นคว้าก็ตาม นิสิต ในหอพักอาจไม่รู้จักรักการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุด หรืออาจไม่ตระหนักถึง คุณค่าของ เวลา ดังนั้นการจัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่เสริมสร้างบรรยากาศทางด้านวิชาการ ให้นิสิต ในหอพัก จึงควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นิสิตตระหนักถึงคุณค่าของการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ สูงสุด นอกจากนี้ควรคำนึงถึงปัญหาด่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในหอพัก ตลอดจนความสนใจและความร่วมมือ ของนิสิตด้วย เพราะโครงการทางวิชาการสามารถสร้างบรรยากาศในการพัฒนาสติปัญญา ความรู้ แก่นิสิตในหอพักมหาวิทยาลัยได้อย่างดี (William 1973 : 4806-A)

1.2 เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปรที่ศึกษา พบว่า

1.2.1 นิสิตหญิงมีคะแนนเฉลี่ยสะสมในแต่ละชั้นปีสูงกว่านิสิตชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุวิทย์ สมานมิตร (2515 : 54) ที่พบว่า นักศึกษาหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาชาย และ เวิร์ตส์ (Werts 1968 : 46) ได้ศึกษาพบว่า พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีจำนวนนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใกล้เคียงกัน แต่พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดย ยูดิน (Yudin 1973 : 87-93) ที่ศึกษาพบว่า เพศมีผลต่อการสอบตกและการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้ว โดยที่เพศชายสอบตกมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงสำเร็จการศึกษามากกว่าเพศชาย นอกจากนี้ เชลแฮมเมอร์ (Schellhammer 1965 : 25-26) ยังพบว่านักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชาย เกือบทุกแขนงวิชาที่ทำการทดสอบ ซึ่งต่างจากผลการวิจัยของ ซีระ รุญเจริญ (2512 : 64-72) ที่พบว่า นักเรียนชายในสี่ภาคระดับประถมศึกษามีคะแนนรวมโดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนหญิง

จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตชาย อาจเป็นเพราะธรรมชาติของนิสิตหญิงที่มักจะขยันกว่านิสิตชายในเรื่องการศึกษาเล่าเรียน และนิสิตหญิงมีความตั้งใจหรือความสนใจในการเรียนอย่างมีระบบมากกว่านิสิตชาย โดยเฉพาะนิสิตหญิงที่อาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัย ต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของหอพักอย่างเคร่งครัด เช่น การกลับเข้าหอพัก จะต้องกลับก่อน 20.30 น. และมีอาจารย์ควบคุมความประพฤติของนิสิตอย่างเข้มงวด ซึ่งต่างกับหอพักนิสิตชายที่มีกฎระเบียบไม่เข้มงวด เช่น การกลับเข้าหอพักไม่จำกัดเวลา ดังนั้น นิสิตชายจึงมีโอกาสเที่ยวเตร่ และประพฤติตัวไม่เหมาะสมได้มากกว่านิสิตหญิง นิสิตหญิงจะมีเวลาสำหรับการดูหนังสือและใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนได้มากกว่านิสิตชาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตหญิงจึงสูงกว่านิสิตชาย

1.2.2 นิสิตต่างคณะกันมีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 1 และ 2 แตกต่างกัน แต่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 3 ไม่แตกต่างกัน และพบว่า นิสิตคณะแพทยศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 1 สูงกว่านิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ส่วนคณะอื่น ๆ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน และนิสิตคณะแพทยศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 2 สูงกว่าคณะวิศวกรรมศาสตร์ นิสิตคณะเภสัชศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 2 สูงกว่านิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ สุวิทย์ สมานมิตร (2515 : 55) ที่พบว่า การเลือกคณะที่กำลังศึกษาอยู่

เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาแตกต่างกัน และ พรทิพย์ ถาวรจักร์ (2525 : 29) ได้ศึกษาพบว่า คณะ แพศ ลำดับที่ ของการ เลือกคณะที่ศึกษา จำนวนครั้งในการ สอบเข้ามหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนิสิตด้วย

จากผลการวิจัยนี้จะพบว่า คณะแพทยศาสตร์จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่า คณะอื่น ๆ ทั้งนี้อาจ เนื่องจากนิสิตที่เลือก เรียนในคณะนี้มักจะเลือก เป็นอันดับแรก ๆ เพราะมีความ ตั้งใจและสนใจที่จะ เรียนในคณะนี้อย่างจริงจัง และคิดว่าตัวเองมีความถนัดในการ เรียนมากกว่า คณะที่เลือก เป็นอันดับท้าย ๆ นอกจากนี้ นิสิตย่อมมีความภูมิใจและความพึงพอใจต่อคณะที่ตัวเอง สอบได้ นิสิตที่อยู่ในสถานการณื เช่นนี้ จึงมีแนวโน้มที่ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนจะอยู่ในระดับสูง

ประกอบกับหลักสูตรการ เรียนการสอนและสภาพแวดล้อมของแต่ละคณะแตกต่างกัน นิสิตที่ เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยปีแรก ๆ จะต้อง เรียนรู้และปรับตัวให้ เข้ากับกิจกรรมการ เรียน การสอนและสภาพแวดล้อมของแต่ละคณะ ทำให้ นิสิตต่างคณะกันมีคะแนน เฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 1 และ 2 แตกต่างกัน แต่ เมื่อเรียนไปหลายปีสามารถปรับตัวและคุ้น เคยกับการ ใช้ชีวิต ในมหาวิทยาลัยและ เข้ากับสภาพแวดล้อมและ เพื่อนฝูงในคณะของคนได้แล้ว จึงทำให้คะแนน เฉลี่ยสะสมชั้นปีที่ 3 ของ นิสิตต่างคณะไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ อาจมีความสัมพันธ์ระหว่าง แพศ และคณะ ที่ส่งผลต่อผล สัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนิสิต เพราะบางคณะมี นิสิตชายมากกว่า นิสิตหญิง หรือบางคณะมี นิสิตหญิง มากกว่า นิสิตชาย อัน เนื่องมาจากการ ให้ความสนใจ ในสาขาวิชาของ นิสิตชายและ นิสิตหญิงแตกต่างกัน ดังจะ เห็นได้จากผลการวิจัยที่ นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่มี นิสิตชายมากกว่า นิสิตหญิงจะมีผลสัมฤทธิ์ ทางการ เรียนค่อนข้างต่ำ

1.2.3 นิสิตที่ เข้าศึกษาในปีการศึกษาต่างกัน ภูมิลำเนาต่างกัน และบิดา (มารดา) มีอาชีพต่างกัน มีคะแนน เฉลี่ยสะสมใน แต่ละชั้นปีไม่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยนี้แสดงว่า ปีการศึกษา ภูมิลำเนา และอาชีพบิดา (มารดา) ไม่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ซึ่งต่างกับ ผลการวิจัยของ เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2514 : 52) และ อีระ รุญเจริญ (2512 : 65-70) ที่พบว่า นิสิตที่ เข้าศึกษาในปีการศึกษาต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่างกันด้วย และขัดแย้งกับ อารี พรยุทธพงศ์ (2513 : 29) และ วาณิช มาลัย (2527 : 39) ที่พบว่า ภูมิลำเนา และภาค มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน นอกจากนี้ยังขัดแย้งกับ วัฒนา พุ่มเล็ก (2512 : 70) โคปรา (Chopra 1967 : 357-361) เอลเดอร์ (Elder 1965 : 81-91) ไรท์ และบิน (Wright and Bean 1974 : 277-283) และ สเลจจ์ (Sledge 1976 : 4944) ซึ่งต่างก็พบว่า อาชีพบิดามารดา พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนได้

ที่ผลการวิจัย เป็น เช่นนี้อาจ เนื่องจากนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ เข้า เรียน ในปีการศึกษาต่างกัน
 ภูมิภาคต่างกัน และบิดา (มารดา) มีอาชีพต่างกัน ทั้งที่อาศัยอยู่ในหอพักและนอกหอพักของ
 มหาวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนใกล้เคียงกัน

2. เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างที่พักอาศัยและตัวแปรต่าง ๆ ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
 เรียน พบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างที่พักอาศัยและตัวแปรต่าง ๆ อันได้แก่ เพศ คณะ ปีการศึกษา
 ภูมิภาค และอาชีพบิดา (มารดา) ต่อคะแนนเฉลี่ยสะสมในแต่ละชั้นปี แสดงว่าตัวแปรต่าง ๆ
 เหล่านี้ไม่มีผลร่วมกับที่พักอาศัยต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ซึ่งผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
 ที่ 2 ที่ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคณะกับที่พักอาศัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียน เนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่แตกต่างกันในแต่ละคณะ โดยบางคณะจะต้องมีการ
 ปฏิบัติการและการค้นคว้าต่อเนื่อง ซึ่งการอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยจะช่วย เอื้ออำนวยความสะดวกและ
 ส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนของนิสิตในคณะเหล่านั้น จึงอาจทำให้การอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัย
 ของนิสิตบางคณะมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนดีกว่าการอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยของนิสิตคณะอื่น และ
 จากผลการวิจัยของ วุฒิพล สกุลเกียรติ (2524 : 99-100) ที่พบว่า ทุกคณะวิชา ยกเว้น
 คณะวิศวกรรมศาสตร์ นิสิตทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนไม่แตกต่างกัน โดยนิสิตที่อาศัยอยู่
 นอกหอพักมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนดีกว่านิสิตที่อาศัยอยู่ในหอพัก ทั้งนี้คงสืบเนื่องมาจากนิสิตที่อาศัย
 อยู่ในหอพักและนอกหอพักมหาวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนใกล้เคียงกัน และผลการเรียนจะดี
 หรือไม่เพียงใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับนิสิตแต่ละคนด้วยว่า เขาสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้มาก
 น้อยเพียงใด ตลอดจนความอดสาหะวิริยะ การควบคุมตัวเอง และการแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วย
 จึงทำให้ตัวแปร เหล่านี้ไม่มีผลร่วมกับที่พักอาศัยต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนิสิต

จากผลการวิจัยนี้พบว่า ถ้านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่อาศัยอยู่ในหอพักและนอกหอพัก
 ของมหาวิทยาลัย มีเพศ คณะ ปีการศึกษา และภูมิภาคเหมือนกัน คะแนนการสอบคัดเลือก เข้า
 มหาวิทยาลัยใกล้เคียงกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนิสิตหอพัก

1.1 โครงการระยะสั้น

1.1.1 ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้เวลาให้มีคุณค่าและเกิดประโยชน์

สูงสุดต่อการศึกษาของนิสิตหอพัก ตลอดจนให้รู้จักการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยอย่างถูกต้อง

1.1.2 ควรส่งเสริมให้นิสิตหอพักมีกิจกรรมทางด้านวิชาการร่วมกัน ทั้งในหอพักเดียวกันและต่างหอพัก ให้มีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตหอพักให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

1.1.3 ควรส่งเสริมให้มีการเชิญวิทยากรมาบรรยายและให้ความรู้ด้านวิชาการแก่นิสิตหอพักอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

1.2 โครงการระยะยาว

1.2.1 ควรปรับปรุงขนาดของห้องสมุดให้พอเหมาะ และเพิ่มปริมาณหนังสือด้านวิชาการให้เพียงพอกับความต้องการของนิสิต

1.2.2 ควรพิจารณาให้อาจารย์ที่พักอยู่ในจุฬานี เชนมีบทบาทในการแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์แก่นิสิตหอพักหรือเชิญเป็นวิทยากรให้ความรู้แก่นิสิตหอพักในด้านวิชาการและด้านอื่น ๆ

1.2.3 ควรพิจารณาขยายเวลาการบริการห้องสมุดของแต่ละคณะ และขยายเวลาการบริการของสถาบันวิทยบริการบางส่วนที่นิสิตต้องการใช้มาก เพื่อให้นิสิตมีเวลาศึกษาค้นคว้ามากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเรื่องการใช้เวลาของนิสิตหอพัก เพื่อดูว่านิสิตหอพักได้ใช้เวลาให้มีคุณค่าและเกิดประโยชน์สูงสุดหรือไม่

2.2 ควรมีการพิจารณาตัวแปรบางประการที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มเติม เช่น เซาว์มีปัญญา แรงจูงใจ และความสนใจของนิสิต เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาโดยใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรของนิสิตเป็นตัวแทนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อดูว่าจะให้ผลแตกต่างกันหรือไม่กับผลการวิจัยครั้งนี้ ที่ใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมในแต่ละชั้นปี เป็นตัวแทนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต

2.4 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบคุณสมบัติของนิสิตด้านอื่น ๆ ที่มีใช้ด้านวิชาการระหว่างนิสิตที่อาศัยอยู่ในหอพักและนิสิตที่อาศัยอยู่นอกหอพักมหาวิทยาลัย